

นิราศกระช่อง

นิราศกระช่อง เป็นผลงานรวมของนักศึกษา เอก โท ไทย คณะศึกษาศาสตร์ วิชาการประพันธ์ มีอาจารย์ มะเนาะ ยูเด็น และ อาจารย์ เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ให้ความร่วมมือต่อเติมในบางตอน และคิดค้นในฐานะผู้สอน ได้เชื่อมให้เข้าเป็นเรื่องเดียวกัน

วันเนา ยูเด็น

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

รถแล่นลวิวิไปไม่หยุดยั้ง
เห็นทุ่งนากว้างอย่างมากมาย
ให้หัววิหวามขามจิตคิดหวาดหวั่น
ต้องโศกเศร้าเฝ้าสะอื้นฝนจากมา
นี่เพราะกรรมจำพราวให้จากรัก
มาโตดเดี่ยวดวงแดเป็นแผลใจ
นั่งในรถกำสรดพรันจนขวัญหาย
ต้องห่างเหินเมินไปไม่เค็ขงครอง
รถผ่านทุ่งมุงรุตไม่หยุดหย่อน
ถึงดอนยางหมางกมลทนจากมา

โอ้ดอนยางยางอายุโยหายหมด
มือถือไถใจหินล้นเหมือนงู
ขอสาปส่งจงไถลดคนใจหิน
ทั้งถิ่นเขื่อนถิ่นหินถิ่นดินทราย
ถึงบ่อทองทองหม่นก่อนวันจาก
โอ้แหวนทองครองใจไว้สำคัญ

เพื่อนชชวนชมทางสองข้างรถ
สนามบินทางซ้ายชวนให้มอง

ได้แต่ตั้งตาอยู่คอยคู่หมาย
ไม่มีสายสวาทซาอาบนาตา
สุดพรังพรันดวงใจอาลัยหา
มองท้องนาไร่ข้าวเศร้าหทัย
ต้องกล่ากลนฝนหักความหวานไหว
โอ้อาลัยใจหายสุดหมายปอง
สะท้อนกายอดีตอดเหมือนกลัดหนอง
จึงใจหมองไหวหวั่นสุดพรรณนา
เพราะอาวรณ์บนบวมจึงครวญหา
ทางข้างหน้าอย่างไรก็ไม่รู้
เดิน ทักไร

คนทุกวันมันคิดเห็นเห็นน้อย
ยังเจ็ดซุคนโกกกินสันยางอายุ
มันโกกกินชาติจินบับนียบหาย
จวบจนตายอย่าให้พบประสบกัน
ทองที่ฝากใจแทนเป็นแหวนหมั้น
ยามจากกันดูแลด้วยแหวนทอง
วันเนา ยูเด็น

ที่รินทศทัพบทวิฤตหมอง
รักเราสองโอบยบกันไปถิ่นใด
จุฑามาศ สัตยาศัย

ค่ายทหารองค์ยุทธสุดสง่า
ไทยจะต้องครองคามความเป็นไทย

หากสามารถขังใจเธอไว้ได้
ระดมพลจัดมารักษาการ
ผ่านควนดินดินควรวญหวนให้หรือ
ดินคงควรวญหวนหาทางตาบ

ถึงชะเมาเมารักให้หนักจิต
อันเมาเหล้าเขายืนยงเว้นววย
ชะแง่มองสองข้างพลางกำสรด
ไม่เห็นย่านบ้านคนทพนมา
พอนภาพ้าสว่างกระจ่างพัน
หมอกคลัดคลายหายห่างแรมร้างไป
โอบ้านหรั่งตั้งเหมือนเดือนความหลัง
นึกถึงคูอยู่หลังยังฝั่งทรวง
ถึงนาเกตเวทนาชาวนาเกต
ข้าวไม่มีราคาคราถ้าเค็ญ
ข้าวเปลือกกลดหมดราคาถึงหน้าแห่ง
คนกลางกดลดคราข้ามฆ่าเอา
เห็นนาเกตอารามนามของวัด
อุโบสถเบื้องหน้าสง่าดี
อยากเข้าไปกราบกรานท่านเจ้าวัด
ด้วยมาเด็ยวเปลี่ยวอรานจาบัลย์

อยู่ทางขวาประกาศคามความยิ่งใหญ่
เห็นแล้วใจผมขมขื่นน้อยชมนาน
วันเนา ๒๕๓๓

จะขังใจเธออยู่คู่ค่ายทหาร
ไม่ให้มานเธอเร็นเช่นเดยวัน
จึงตงขอให้ประจักษ์เป็นสักขี
เหมือนใจที่หวนให้อยู่ไม่คลาย

อุทามาศ สัตยาสัย

สุดจะคิดแก้ไขให้หักหาย
แต่เมาสายเสน่หารักหนักอรุ
หมอกเมฆมดมืดมัวหมดทุกทีศา
ถึงศาลาบ้านหรั่งนั่งถอนใจ
บักยาดินขานเสียงลำเนยงไส
โอโธทัยใจแสงขึ้นแดงดวง
คุดมนต์ขลังเตือนจิตให้คิดหวง
น้ำตาร่วงรินหลังถึงกระเซ็น
ยามอาเพททนทุกข์เข้ายุคเข็ญ
จะตายเป็นเพราะข้าวเสราจริงเรา
ข้าวสารแพงราคาพาอับเฉา
จึงชบเขาขมชานมานานับ
เงยบสงัดรมเย็นเป็นสุข
พัทธสมาเรียงอยู่เคียงกัน
จึงช่วยบดเบาภัยให้ตัวฉนั้น
โอไหนวันคืนเห็นเหมือนเช่นเคย

เนื่องจากนิราศเรื่องนี้ได้ตีพิมพ์เป็นเล่มแล้ว จึงขอคงไว้เพียงเท่านี้ ผู้สนใจต้องการอ่านต่อ
ขอเชิญสั่งซื้อได้ที่ อาจารย์ วันเนา ยูเด็น คณะศึกษาศาสตร์ บัณฑิต